

De Efteling

Toen ik de vraag kreeg of ik mee wilde naar de Efteling was mijn eerste antwoord “nee.” Ik vond het namelijk een doodenge gedachte om met mensen die ik nauwelijks kende (leeftijdsgenoten met autisme die bij mij in de woongroep wonen) mee op pad te gaan. Hoewel er ook verschillende begeleiders mee zouden gaan die ik wel kende, zou ik nieuwe contacten moeten gaan leggen... en daar zag ik tegenop. Toch was mijn uiteindelijke antwoord “ja”.

Om tot dat besluit te komen moesten er van te voren duidelijke afspraken gemaakt worden met de begeleiding, anders zou ik alsnog afhaken. Zo was het voor mij erg belangrijk om te weten wie er allemaal mee zouden gaan, hoe we erheen zouden gaan, hoe laat we zouden vertrekken en wat we mee moesten nemen. Er werd ook een begeleider aan mij gekoppeld die mijn aanspreekpunt zou zijn in de Efteling, waardoor ik enigszins gerustgesteld was. Toch bleef ik het ontzettend spannend vinden, want niet alles was van te voren te voorzien. Denk hierbij aan de drukte in het park, de rijen bij de attracties, interacties en reacties van andere mensen. En helaas gaat wat afgesproken is nooit helemaal volgens plan...

Poeh, wat een zenuwen had ik de ochtend dat we vertrokken. Ik ben wel vijf keer achter elkaar naar het toilet geweest en heb meerdere malen mijn tas gecheckt. Was ik echt niets vergeten? Snel spoot ik mijn bus deo leeg onder mijn oksels - *straks ruikt iemand mijn angstzweet nog* - voordat mijn begeleider me kwam ophalen om te vertrekken. Met drie volgeladen busjes gingen we op weg naar de Efteling.

Bij de ingang van de Efteling verzamelden we totdat iedereen er was, we waren in totaal met ongeveer 27 personen inclusief de begeleiding. Met z'n allen liepen we naar de verzamelplek waar we 's middags zouden gaan lunchen en waar er altijd een begeleider aanwezig zou zijn, de rest van de tijd kon iedereen zijn eigen weg gaan. Ik was gekoppeld aan groepje en twee begeleiders die ook

graag in alle achtbanen wilde gaan en nergens voor terug deinsden. Achtbanen vind ik nu eenmaal geweldig: de spanning in mijn buik wanneer de achtbaan omhoog getrokken wordt, de snelheid waarmee de karretjes over de baan vliegen, de kriebels in mijn buik als we omlaag denderen en natuurlijk de kick die ik daarvan krijg als ik al die hevigheid overleefd heb.

Als eerste gingen we in de Max en Moritz, een klein, leuk achtbaantje die niet zo bijzonder is, maar een goed begin om de spanning op te bouwen. Hierna volgden de Vliegende Hollander, de Python en Joris en de draak en natuurlijk kon de Baron niet ontbreken. Alleen bij die laatste heb ik echte doodsangsten uitgestaan, daar val je recht naar beneden waardoor het lijkt alsof de achtbaan ter aarde stort. Doodeng, maar ontzettend gaaf, na afloop stond ik stijf van de adrenaline. En naast al deze achtbanen zijn we ook in allerlei andere attracties geweest.

Met de faciliteitenkaart konden we gebruikmaken van de speciale ingangen bij de attracties voor mensen met een beperking. Hierdoor hoefden we niet in de reguliere wachtrij te staan, wat een hoop drukte en spanning scheelde. Ik krijg het namelijk benauwd en word duizelig wanneer ik met heel veel mensen dicht op elkaar sta. Terwijl ik bij zo'n speciale ingang ergens rustig kon zitten wachten in een meestal prikkelarme omgeving, zoals een steegje achteraf. Dit zorgde ervoor dat mijn energie niet gelijk op aan alles om me heen, waardoor ik veel meer kon genieten van de attracties zelf.

Helaas begreep niet iedereen waarom wij soms voorrang kregen op de andere mensen. Bij de Droomvlucht vond iemand het namelijk nodig om ons voordrangers te noemen. Tja, niet iedereen met een beperking zit gelijk in een rolstoel. Ik vind zo'n opmerking best lastig, omdat ik het gevoel heb dat ik me tegenover zo iemand moet verantwoorden. Desondanks heeft het mijn dag niet verpest en heb ik het ontzettend naar mijn zin gehad.